

Sygn. akt I UK 356/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania S. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodka Zamiejscowego w R.
z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt IX Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. – Ośrodek Zamiejscowy w R. wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 czerwca 2013 r., którym oddalono odwołanie S.L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 10 sierpnia 2012 r., odmawiającej odwołującemu się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 września 2008 r. do 19 stycznia 2009 r.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 328 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a nadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Oczywiście jest, że dwie pierwsze i ostatnia, przywołane wyżej, przesłanki dotyczyć muszą przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych, bowiem zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach podstaw. Jednakże sam fakt, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do przepisów wskazanych w jej podstawach, nie stanowi o tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Nie chodzi bowiem o jakiekolwiek zagadnienie prawne, sformułowane na podstawie tych przepisów. Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczyć musi kwestii decydujących o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r.,

I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15 - 16, poz. 243, z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

Skarga kasacyjna może być zaś uznana za oczywiście uzasadnioną tylko wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

W tym kontekście należy wskazać, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma, zdaniem skarżącego, polegać na naruszeniu przez Sąd odwoławczy art. 378 § 1 k.p.c., z którego wynika „nakaz wzięcia pod uwagę, rozważenia i oceny wszystkich zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji, czego jednak Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie nie uczynił, ograniczając się do lakonicznego stwierdzenia, że zarzuty są bezzasadne, a powoływane fakty nie mają istotnego znaczenia dla rozpoznania sprawy wobec prawomocnej decyzji ZUS”.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było prawo odwołującego się do zasiłku chorobowego w okresie od 8 września 2008 r. do 19 stycznia 2009 r. Z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz. U. z 2014 r., poz. 159) wynika, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika zaś, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. – Ośrodek Zamiejskowy w R. z dnia 24 kwietnia 2013 r., IX U [...], oddalono odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 2 sierpnia 2012 r., stwierdzającej że odwołujący się jako osoba wykonująca pracę na podstawie zlecenia u płatnika składek M. [...] spółki z o.o. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu

chorobowemu (do którego został zgłoszony w dniu 3 czerwca 2008 r.). Ugruntowany jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) zapadłego między tymi samymi stronami w innej sprawie o innym przedmiocie polega na zakazie dokonywania ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z ustaleniami i ocenami dokonanyymi w sprawie już osądzonej. Jest to skutek pozytywny (materialny) powagi rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2010 r., II PK 249/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 225, z dnia 20 maja 2004 r., II UK 403/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 44, z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/2005, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 98 oraz z dnia 6 marca 2008 r., II UK 144/07, z dnia 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, z dnia 4 marca 2008 r., IV CSK 441/07 i z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 249/10, niepublikowane). Z tego wynika, że Sąd rozpoznający odwołanie w niniejszej sprawie był związany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 kwietnia 2013 r., IX U [...], z którego wynikało, że odwołujący się nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 3 czerwca 2008 r., wobec czego nie był uprawniony do dokonywania w tym zakresie odmiennych ustaleń i ocen prawnych.

Oznacza to nie tylko, że zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., które miało polegać na „niewzięciu pod uwagę, rozważeniu i ocenie wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów, zwłaszcza zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 k.p.c. polegającego na niewyjaśnieniu okoliczności mających istotne znaczenie dla rozpoznania sprawy oraz wydanie rozstrzygnięcia jedynie w oparciu o ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy w G. o/z w R. w sprawie o sygn. IX U [...]”, jest oczywiście bezzasadny, ale i że w sprawie nie występuje zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącego. Odpowiedź na postawione przez niego pytanie: „czy ubezpieczony S. L. będąc zatrudnionym na stanowisku prezesa zarządu w spółce M. [...] Sp. z o.o., na podstawie umowy zlecenia z dnia 1 maja 2008 r. pomimo niezachowania formy aktu notarialnego podlegał ubezpieczeniom społecznym, skoro pracę faktycznie wykonywał, a od pobieranego wynagrodzenia odprowadzał należne składki na ubezpieczenie społeczne, w tym na dobrowolne

ubezpieczenie chorobowe, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych na tej samej podstawie dokonał wypłaty części zasiłku chorobowego za okres od 1 grudnia 2008 r. do 19 stycznia 2009 r.” nie ma bowiem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której kwestia podlegania przez skarżącego ubezpieczeniu chorobowemu w spornym okresie nie mogła podlegać żadnym innym ustaleniom i ocenom prawnym niż dokonane prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 24 kwietnia 2013 r., IX U [...].

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.